

Въ края на осмия денъ предъ очитѣ на уморенитѣ пжт-
ници се мърнаха огромнитѣ тъмни гори на Кипсела.

Докато въ Търново дърветата едва бѣха покрили кло-
нитѣ си съ тънъкъ сребристозеленъ мъхъ, на югъ, близу
до Мраморно море, вече цвѣтѣше буйна блестяща зеле-
нина, пропѣстрена, съ пролѣтния снѣгъ на прасковитѣ,
сливитѣ и вишнитѣ. . .

Топълъ влаженъ вѣтръ лѣхаше челата на българитѣ,
които изумени отъ велелепието на толкова мраморъ и по-
злата, нетърпеливо чакаха предъ пропиленитѣ на входа
завръщането на императора. Но Исакъ Ангелъ се бавѣше.
Между многото слабости на василевса ловътъ бѣ най-
любимата, най-властната. Ширнитѣ гори на Кипсела бѣха
пълни съ огромни стада отъ стройни сърни, едри глигани
и свирепи мечки. . .

Бледенъ и неспокоенъ, Асѣнъ непрекъснато се разхо-
ждаше около величествения входъ подъ невъзмутимия
погледъ на стражата, която спокойно слушаше прокляти-
ята и заканитѣ на чужденеца, безъ да разбере нито дума
отъ странния му езикъ.

Подъ мраморния сводъ на вратата се мърна една ви-
сока девойка съ гъвкава талия и стройни бедра. Малкитѣ
и крака бѣха обути въ сандали отъ бѣла кожа съ златни
връзки. На минаване тя хвърли тъменъ дяволитъ погледъ
къмъ непознатитѣ и изчезна задъ кипариситѣ на гради-
ната. Князь Белота дълго гледа мѣстото, задъ което се
бѣше изгубила. Не, такива жени той не бѣше виждалъ въ
земята си, нито такива тънки прозирни одеяния, нито та-
къвъ едъръ бисеръ въ коситѣ. Следъ малко девойката
мина отново. Докато се опомни Белота усѣти какъ една
лека китка теменуги падна между втория и третия чепразъ
на връхната му дреха. Когато се обърна, девойката бѣ из-
чезнала. — Зоя! — бѣ извикалъ нѣкакъвъ далеченъ жен-
ски гласъ — ела по-скоро . . . Где се губишь?

Зоя. И името бѣ хубаво и ново и нѣжно като нея. Бе-
лота не бѣ обичалъ никога. Въ неговата земя, тамъ горе
при Дунава, синътъ на стария князь Алцеко не бѣ ви-
далъ още мома достойна за неговата любовъ. Цѣлъ денъ

помисля да се ожени повторно. 23
Като укрѣпи се, се беше помисляла,
оставайки му дѣла си.